

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXX 15. SVIBANJ BROJ 10
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

„Hodajte pošteno kao po danu”	511
„Obucite se u Gospodina Isusa Krista”	512
Emanuelov Pokret	513
„Jer je to učinio jednom”	515
„Kada doista zajedno s njime trpimo”	516
„Dodaj i pomoz nam”	518
„Postoji grijeh u smrt”	520

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramiti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„HODITE POŠTENO KAO PO DANU”

– RIMLJANIMA 13:8-13 – 27 LIPNJA –

Ključni tekst: – „Obucite se Gospodinom Isusom Kristom.” – Rim. 13:14

OVO je redovita tromjesečna lekcija o umjerenosti, i to izvrsna. Usađuje umjerenost u pogledu svake misli, riječi i djela posvećenog Kršćanina. Počinje ocrtavanjem Božanskog zakona, pokazujući njegov sveobuhvatan karakter – da se odnosi na sva životna područja. „Nikome ne budite ništa dužni, osim da ljubite jedni druge.” Nikada ne možemo ispuniti tu obvezu. Ona je pred nama svaki dan i svaki sat života i zadire u sve životne interese. Možemo se susresti i s drugim dugovima ili obvezama, ali ovaj dug ljubavi, bit Božanske zapovijedi, naša je obveza prema Bogu, prema Crkvi, prema našim obiteljima, prema svim ljudima, čak i našim neprijateljima. Zašto? Jer, „Tko ljubi bližnjega svoga, ispunio je Zakon.” Nije ni čudo što se nijedan Židov nije mogao držati Zakona! Nije ni čudo da ga nijedan poganin ne bi pokušao zadržati!

Nije ni čudo što Sveto Pismo sugerira držanje Zakona ljubavi samo Kršćanima – onima koji su začeti od Duha Svetoga i tako imaju pomoć Božje milosti u svakodnevnom životu, kao i Božje milosrđe u Kristu koje pokriva sve njihove nesavršenosti, sve njihove nenamjerne nedostatke. Ali od ovih posvećenih se očekuje da će držati taj Zakon. Kome to nedostaje u duhu, u namjeri srca, nedostojan je za Kraljevstvo i neće biti od „malog stada.” Štoviše, ako ne ispuni ovaj standard srdačne namjere, ne može biti ni u „velikom mnoštvu,” jer Bog nije osigurao vječni život ni za koga osim za one koji će sada dostići ovo stanje ljubavi u srcu, volji ili namjeri; a tijekom Milenijskog doba samo onima koji će zapravo postići savršenu ljubav.

„LJUBI BLIŽNJEGA SVOGA KAO SAMOGA SEBE”

Apostol zatim nabroja neke od jasnih zapovijedi – onu protiv preljuba, onu protiv ubojstva, onu protiv krađe, onu protiv lažnog svjedočanstva, onu protiv pohlepe. Sve ove zapovijedi pretpostavljaju palo stanje uma, izvan harmonije s Bogom – sebično srce. Nije li sebičnost ono što nekoga navodi da žudi za stvarima koje pripadaju drugome? Nije li sebičnost, suprotna ljubavi, ta koja dovodi do lažnog svjedočenja? Nije li sebičnost, suprotna ljubavi, ta koja vodi u krađu? Nije li sebičnost ono što leži u pozadini ubojstva i preljuba – samoljublja, samozadovoljavanja? A bit svih ostalih zapovijedi je Ljubav, ista ljubav prema našem bližnjemu koju imamo prema sebi samima, ista želja za njegovom dobrobiti, njegovim prosperitetom, njegovom srećom, njegovim zdravljem, itd. Tko god, dakle, postigne ovaj položaj potpunog posvećenja Bogu, začeca Duhom Svetim, ima pred sobom ovu veliku lekciju – naučiti ljubiti svoga bližnjega kao samoga sebe.

Apostol dodaje: „Ljubav ne čini zla bližnjemu,” niti bilo kakve povrede. Ljubav bi nas potaknula da pazimo na zdravlje bližnjega jednako kao i na vlastito, na njegov ugled jednako kao i na vlastiti, na njegovu imovinu jednako kao i na vlastitu, na njegove osjećaje jednako kao i na vlastite. Kakav će to divan svijet biti kada Kraljevstvo Božjeg dragog Sina u Milenijskom dobu vrati cijelo čovječanstvo, mentalno, moralno i fizički, u izvorno savršenstvo ljudske prirode, na sliku i priliku Boga ljubavi – uništivši sve koji odbijaju suradnju!

„KRAJNJE JE VRIJEME ZA PROBUĐENJE”

Moramo imati na umu da se apostol obraćao kršćanima u kojima je započeo novi život. Njegov jezik implicira ono što znamo da je vrlo čest slučaj, naime, da nakon ranokršćanskog iskustva okretanja od grijeha prema pravednosti, od neznanja i praznovjerja prema vjeri i znanju, te od osjećaja stranca do spoznaje posvojenja i članstva u Božjoj obitelji, dolazi kasnije do neke mjere bezbrižnosti, pospanosti. Duh svijeta dolazi i prijeti da će nadjačati Novo stvorenje. Lijepe istine gube dio svoje svježine, oštine, ljepote i okusa. Traži se nešto novo, a pruža ga Protivnik, u skladu s više ili manje samozadovoljstva u zemaljskim stvarima.

Napornost novog iskustva reagira i javlja se duhovna letargija. Iskustvo spoznaje da su nam grijesi oprošteni i da smo sami usvojeni u Božju obitelj i nužnost učenja lekcija Kristove škole znatno je zaboravljena. Neki takvi povremeno uzvikuju: „Gdje je blaženstvo koje sam upoznao kad sam prvi put upoznao Gospodina? Gdje je pogled na Isusa i njegovu Riječ koji osvježava dušu?” Takav vapaj podrazumijeva buđenje one vrste koju je Apostol želio potaknuti. Drugim riječima, u ovoj lekciji on kaže: „Znajući vrijeme da je sada krajnje vrijeme da se probudimo iz sna; jer sada je naše spasenje bliže nego kad smo vjerovali. Noć je prošla, dan je blizu; odbacimo, dakle, djela tame i obucimo se u oružje svjetlosti.” Misao je ovdje očito dvostruka:

(1) Mi koji smo prihvatili Krista trebamo biti budni. Svakim danom i tjednom i mjesecom i godinom trebali bismo biti budniji i revniji i više cijeniti naše divne prednosti. Naše spasenje, naša „promjena” u uskrsnuću sigurno se približava iz dana u dan.

(2) S kojeg god stajališta gledali na stvar, mora biti da je noć grijeha prošla. Mora biti da je jutro nove dispencije blizu. Apostol je pisao nakon što je prošlo četiri tisuće godina i kada je peta bila u tijeku. Živimo kada je čitavih šest tisuća godina u prošlosti, a sedmi, obećani milenij, kronološki je već započeo.

S oba stajališta, s oba argumenta, ispravno je za nas odbaciti djela tame i sve što se odnosi na grijeh i zabludu i obući se u oklop svjetla da nas pripremi za dužnosti novog dana, jutarnje svjetlo kojega sada sja.

Pobudnica apostola prikladna je danas kao što je bila i kad je bila napisana, i mi upućujemo na njezinu snagu kod svih. Prema našoj procjeni, Gospodin je poslao svom narodu u sadašnje vrijeme poticaj zavjeta koji smo predložili da ih probudi. Jedan dragi brat nedavno nam je rekao: „Već sam vam ispričao o svom bezbožnom životu, prije nego što je Istina stigla do mene. Kada sam prihvatio Istinu i potpuno se posvetio Gospodinu, doživio sam blagoslov velike radosti i mira. Nakon toga sam u znatnoj mjeri izgubio ovaj osjećaj radosti. Isprva me je njen gubitak uznemirio. Pažljivo sam ju tražio, ali nisam ju našao. Više mi je zadovoljstvo reći vam da otkad sam položio taj zavjet i donio svoj izvorni zavjet posvećenja, kako je bilo – od tada mi se vratila radost i uvijek imam dragocjeno drugarstvo i zajedništvo sa svojim Gospodinom. Nastojim nastaviti u ovom odnosu i ne 'žalostiti Duha Svetoga, kojim sam zapečaćen, do dana otkupljenja'.” Vjerujemo da je ovo iskustvo mnogih i da pouka za nas nije daleko. Svaki pokušaj da se približimo Gospodinu odricanjem od prepreka i pravljemjem ravnih staza za naše noge sigurno mora donijeti blagoslov.

„ISKRENO KAO PO DANU”

Riječ ovdje prevedena „iskreno” mogla bi se ispravnije prevesti u skladu s našom vjerom, našom nadom, našim cijnjenjem Gospodina, našim cijnjenjem jutarnjeg svjetla. Nasuprot tome, Apostol navodi neke stvari koje pripadaju noći, što bi nam bilo neprilično, ne samo u njihovom grubljem smislu, već i u profinjenijem. Ne živite u opijenosti. Zasiurno bi bilo nedolično da se bilo koji svetac doslovce napije na banketu ili pijančevanju, ali zasiurno postoji i profinjenija vrsta guštanja i opijanja. Čovjek se može opiti užitkom bilo koje vrste, u automobilizmu, golfu, kriketu ili društvenom vrtlogu. Pravi kršćanin mora prepoznati sve ovo kao stvari koje ne pripadaju jutru nove razdiobe, stvari koje su nespojive sa svjetlom sadašnje istine, koje nam pokazuje da se nalazimo na početku nove razdiobe i koje divne mogućnosti ustati za žrtvovanje sadašnjeg života i za postizanje slave Kraljevstva.

Kao kršćani ne bismo smjeli hodati (živjeti) razuzdano (nezakonit odnos), razuzdanost (samozadovoljavanje). Ta se iskustva odnose na neke u grubom smislu, ali na druge zasiurno u njihovom profinjenom smislu. Ne postoji drugarstvo ili zajedništvo između svjetla i tame ni na jednom planu postojanja, jer su to dvoje suprotnosti. Svaki odnos, dakle, sa stvarima tame, stvarima grijeha, okultnim

stvarima, stvarima koje nisu u potpunom skladu s Gospodinom je neopravdan, nezakonit odnos ili zajedništvo. Isto tako razuzdanost (sebičnost) može se primijeniti na profinjenu vrstu sebičnosti (samozadovoljavanje), ugađanje apetitima i neuspjeh u žrtvovanju zemaljskih zadovoljstava, u skladu s našim Zavjetom posvećenja da ćemo se uključiti u službu Gospodina, Istine i braće; ili u činjenju dobra svima s kojima dolazimo u kontakt i imamo priliku.

Kršćanin ne bi trebao živjeti (hoditi) u svadi i zavisti. Ovdje opet može biti očigledna gruba i profinjena misao. Svijetu se svađa može grubo shvatiti kao šake i fizički sukobi i takva gorka ljubomora koja bi dovela do zlih djela i ubojstva, stvarnog ili u srcu; ili bismo ove naredbe mogli primijeniti na profinjeniji način na svece kao opomenu da naši životi ne budu zavađeni, nego da slijedimo mir, nastojimo promicati interese mira posvuda – u našem vlastitom domu, u našem susjedstvu, među Gospodinovim narodom daleko i blizu. „Slijedite mir sa svim ljudima i svetost, bez koje nitko neće vidjeti Gospodina.” Zavist, ljubomora, nažalost, u profinjenom smislu, mogu se naći kod gotovo cijelog čovječanstva. Često, neprepoznata od strane novog stvorenja, ljubomora je plodan izvor mnogih povreda u Crkvi, koja je Tijelo Kristovo. Nijedna druga loša osobina ne može dovesti do veće štete za sebe i druge od zavisti, ljubomore. Moramo odložiti sve te stvari.

„OBUCI SE U GOSPODINA ISUSA KRISTA”

Ovdje imamo misao. Naša su srca već posvećena Gospodinu. Već smo posvojeni u njegovu obitelj začecem njegovim Svetim Duhom. Ali naše tijelo nije savršeno i nastavlja voljeti mnoga ruha stare prirode, koja trebamo odbaciti. Postupno trebamo zamijeniti novu odjeću, nebesku nošnju, po kojoj nas svi mogu upoznati izvana, kao i po zanimanju da smo djeca Božja, braća Kristova, „baštinici Božji i subaštinici s Isusom Kristom našim Gospodarom.”

Obući se u Gospodina Isusa nije posao trenutka, ni sata, ni mjeseca, ni godine; to je posao cijelog života. Ali ako se ne započne, nikada neće biti dovršeno. I doista možemo biti sigurni da nikada ne možemo u potpunosti obući Kristova obilježja. Međutim, Gospodin će vidjeti naše nastojanje, našu mukotrpnu borbu da odbacimo staru prirodu, da odbacimo djela tijela i da budemo odjeveni u odjeću pravednosti, prikladnu našem odnosu prema njemu – nebesku nošnju, odjeću, koji će nas odvojiti od svijeta, posvetiti Bogu po Isusu Kristu Gospodinu našem.

„NE PRIPRAVLJAJTE ZA TIJELO”

Ah, ovdje imamo važnu stvar koju treba zapamtiti. O tome će uvelike ovisiti naš uspjeh ili neuspjeh što se tiče osvajanja nagrade. Kada smo se kao nova

stvorenja potpuno posvetili Gospodinu i predali sva prava ljudske naravi, naše tijelo nije pristalo na ugovor, nego je protestiralo. Naknadno je utvrdio da je dobra politika tiho, smireno rasuđivati s Novim stvorenjem, pozivajući na umjerenost u pravednosti i samopožrtvovnosti – također potičući da ne bismo trebali biti ekstremniji od drugih; da ne bismo trebali biti bezumni u procjeni drugih, kako to ne bi izazvalo prezir prema cilju kojem želimo služiti.

Ah, kako je tijelo pronicljivo, kako lukavo, kako prijeverno! Kad bismo obratili pažnju na njegovu uvjerljivo obrazloženje, potpuno bismo ispali iz utrke, propustili bismo se žrtvovati, i stoga ne uspjevši postati članovi „kraljevskog svećenstva,” i podijeliti slavu Kraljevstva našeg Otkupitelja. Povremeno se Novo stvorenje budi i namjerava energične, temeljite mjere samopožrtvovnosti u svim smjerovima; ali stara priroda, tijelo, tiho čini svoju privlačnost – Morate barem rezervirati ovo i to; i, Vi ne možete odrezati to i to u potpunosti; i bilo bi monstruozno i nepravedno prema vama samima prakticirati samoodricanje do te mjere. Morate napraviti opskrba za tijelo! je njegova tvrdnja. „Ne brinite za tijelo”, potiče Apostol. I tijelo općenito ima svoj put; iz tog razloga će pobjednici samopožrtvovni biti samo „malo stado,” dok će oni koji će otići u Drugu Smrt ili u „Veliku Gomilu” biti brojniji.

EMANUELSKI POKRET

BROJNI upiti nam dolaze u vezi s pokretom Emmanuel – je li to ispravno? Je li od Gospoda? itd. Odgovaramo da vjerujemo da su oni koji se poistovjećuju s tim poštenu, iskreni i dobronamjerni kao i drugi kršćani, teozofi, kršćanski znanstvenici, itd. Po našem mišljenju svi ovi ljudi su izvan svojih dubina – prevareni od strane našeg velikog Protivnika. Vidimo kako cijeli civilizirani svijet naginje prema kršćanskoj znanosti, hipnotizmu, Emmanuelovu pokretu, itd. – tražeći fizičko iscjeljenje. Kao što je već istaknuto u ovim stupcima, vjerujemo da Sotona ima značajnu moć pod božanskim ograničenjima i da je to uvijek pogubna, štetna moć. Vjerujemo da na razne načine Protivnik i pali anđeli (demoni) mogu pogodovati i pogoduju bolestima, a posebno onima koje se odnose na um i živce. Vjerujemo da je došlo vrijeme u kojem je Sotona, nastojeći spriječiti čovječanstvo da obrati pozornost na Božansku Istinu koja sada treba biti cijenjena, postao čudotvorac, lijek za bolesti, kako bi odvratio pozornost od Istine.

Nadalje, razumijemo da upravo kroz takve mentalne sugestije, itd., zli duhovi sada pokušavaju steći, više nego ikad, kontrolu nad čovječanstvom. U Kršćanskoj znanosti vidimo metodu kao zbunjujuće ljudsko prosuđivanje, tako da one koji su pod njezinim

Pitanje, trebam li se pobrinuti da tijelo ispuni svoje želje ili neću? treba vagati svaki svetac. Puno ovisi o odluci. Upravo u ovom trenutku se „Zavjet Gospodinu” koji smo nedavno zagovarali kao prikladan za sve „domaćine” vjere pokazao velikim blagoslovom za mnoge. Pomaže im do te mjere da tijelu ne daje apsolutno nikakve odredbe za promicanje njegovih želja duž bilo koje linije. Obećava, ako je moguće, pažljivije nego ikad ispitivanje svake riječi, misli i djela. Podiže barikade na raznim slabim točkama i na taj način jača Novo Stvorenje i potvrđuje njegove najviše odluke, i proporcionalno vezuje staru prirodu i muči je (umrtvljuje).

Stara priroda je krajnje varljiva. Ona neće priznati da se boji Zavjeta. Prije će se hvaliti da mu ne treba, jer je već mrtav. Poteškoća je cijelo vrijeme u tome što se stara priroda boji vidjeti da Novo Stvorenje zatvori i trajno zabrani svaka vrata njegovim slobodama. Potiče da, ako Novo stvorenje ne čini ništa za tijelo, ne bi trebalo barem tako oštro brinuti protiv tijela i njegovih sloboda. Poslušajmo glas Gospodnji preko apostola i zatvorimo svaki put kojim bi nas tijelo moglo napasti u trenutku slabosti ili nepažnje. Odbacimo li stupove molitve i budnosti protiv svake misli i riječi, nećemo djelovati u potpunom skladu s Duhom našega Gospodina. Obucimo se dakle uz pomoć zavjeta u Gospodina Isusa Krista i ne dajmo da tijelo ispuni svoje želje.

utjecajem čine nesposobnima za racionalno razmišljanje duž vjerskih linija, tako da zagovornici postaju zbunjeni zbog lažnih definicija. Vjerujemo da um liječi itd., što se češće naziva hipnozom, i da bi trebalo biti samo vježbanje uma, zapravo su pokušaji palih anđela, demona, da sruše ljudsku volju, barijeru koju je Bog dao za zaštitu od njih: da tako ti zli duhovi mogu konačno steći puno veću kontrolu nad našom jadnom rasom nego ikad nakon potopa.

Liječnici plaćaju da budu poučeni kako vršiti hipnotičke utjecaje na svoje pacijente. Jedna velika trgovina suhom robom u New Yorku zapošljava, s 8000 dolara godišnje, čovjeka koji je nekoć bio svećenik Kristovog evanđelja, a kasnije predavač o hipnotiziranju i mentalnoj kontroli. Sada mu je posao davanje instrukcija službenicima te velike ustanove kako da hipnotički utječu na svoje klijente kako bi povećali prodaju ustanove.

Konačno, u pokretu Emmanuel vjerujemo da ti zli duhovi dolaze još bliže i postaju opasniji i zavodljiviji; jer tvrdnja je da je ova hipnotička moć u rukama propovjednika evanđelja udvostručenje djela Krista i apostola u liječenju bolesnih prije devetnaest stoljeća. Napisane su knjige koje objašnjavaju propovjednicima kako uvesti ovaj „Emmanuelov pokret” u svoje Crkve.

Okružnice se šalju svim propovjednicima posvuda u kojima se naglašava važnost ovih knjiga i ove metode. Ne možemo zamisliti zavodljiviju metodu za uvođenje utjecaja zlih duhova, palih anđela, u slamanje ljudske volje. Da ne bismo bili krivo shvaćeni, ponavljamo da ne mislimo da itko od ovih ljudi prakticira hipnozu s bilo kakvom sumnjom da su u dosluhu s palim anđelima ili da čine zlo paloj rasi. Umjesto toga, oni su dobronamjerni i žele „činiti dobro svim ljudima.” Ali oni ne razumiju Riječ Božju. „Moj narod propada zbog nedostatka znanja.” Hvataju ih upravo oni koji bi im trebali biti dušobrižnici, pomoćnici i zaštitnici, i to zbog povjerenja u njih.

Kakav će biti kraj stvari, to samo Gospodin zna. Ali svakako je činjenica da je svaki put kad je osoba hipnotizirana njena volja sve slabija. Lakše ga se ponovno može hipnotizirati i tako se mozgov i živci civiliziranog svijeta treniraju za napad zlih duhova. Apostol je doista napisao: „Mi se ne borimo s krvlju i mesom, nego sa zlim duhovima na uzvišenim položajima.”

Dok pišemo, „New York Herald” nam daje isječak koji pokazuje da neki drugi vide nešto od opasnosti u ovom smjeru. Citiramo isječak i pratimo ga isječkom iz „The Housekeeper” na istu temu, što će biti zanimljivo štivo.

SVEĆENIK NAPADA POKRET EMMANUEL

Prema velečasnom dr. IM Haldemanu, pastoru Prve baptističke crkve, Broadway i Sedamdeset deveta ulica, ako se pokretu Emmanuel dopusti da nastavi svoj rad, on će uništiti Crkvu.

G. Haldeman je u svojoj propovijedi rekao da će jedina crkva koja će preživjeti biti Crkva kršćanske znanosti. Dodao je da je pokret Emmanuel veća opasnost od kršćanske znanosti jer su se kršćanski znanstvenici držali podalje od ortodoksne crkve, dok je pokret Emmanuel rođen u episkopalnoj crkvi i napao baptističke redove.

Kroz praksu hipnotičkog iscjeljivanja svećenici bi bili izloženi skandalu, rekao je dr. Haldeman, zbog „nježnog odnosa koji svećenik uspostavlja sa svojim stadom”.

“Molim vas da se odvratite od pokreta Emmanuel”, rekao je svećenik. „To će vam dati spasenje u vremenu i prokletstvo u vječnosti. Došlo je vrijeme da ustanete i prosvjedujete protiv svećenika koji se pretvaraju u hipnotizere, a njihove crkve u bolnice za mentalno iscjeljivanje.”

Dr. Haldeman proglasio je Emmanuelov pokret „jednim od najodvratnijih i najprokletijih izuma ovog doba.”

EMANUELSKI POKRET

Ovo je iz „The Housekeeper”:

Pitali su nas zašto nismo tiskali nešto o

„Emanuelovu pokretu”. Kao i neka druga pitanja u ovom našem svijetu, pitanje je lakše postaviti nego odgovoriti.

Bilo bi jednostavno tiskati članak koji pokazuje povijesni rast pokreta i koji snažno zagovara njegova načela.

Bilo bi jednostavno tiskati članak koji oštro osuđuje pokret.

Postoje mnogi ljudi sa sposobnošću pisanja, koji su pažljivo proučavali faze pokreta, ali koji imaju dijametralno suprotna gledišta. Vjerski pokret je možda najteži fenomen ljudskog života za proučavanje. Ako nismo ni eksponenti ni protivnici, nismo ni prijatelji ni jednima, ni neprijateljima. Kao i kod najranije kršćanske vjere, „Tko nije za mene, protiv mene je.”

Pokret je relativno nov, pa je stoga vrlo teško shvatiti njegova načela, pogotovo jer je toliko toga napisano o njemu da vas masa toga zbunjuje. Svaki novi pokret ili vjera stječu veliki broj učenika koji su čekali nešto novo. Sve dok ti sljedbenici ne napuste redove u potrazi za nečim novijim, teško je promatrati vatru za dimom.

Pokret je dobio ime po crkvi u Bostonu čiji su propovjednici bili pioniri. Nedvojbeno postoji velik broj obraćenika u pokret koji su više ili manje blisko slijedili ideje kršćanske znanosti, ali su iz određenih razloga ili uvjerenja bili suzdržani od pridruživanja crkvi kršćanske znanosti.

Mnogi od ovih ljudi pronašli su u Pokretu Emmanuel ono što su tražili, dobar savjet za umornu dušu, sugestiju iz vanjskog izvora da postoji nada, melem duhovnog mira, dokaz optimizma i moći uma nad tijelom – i dobili su lijekove za svoja bolesna tijela.

Ali ako doista trebamo razmotriti pokret, ne možemo stati na ovoj točki. Laiku se Emmanuelov pokret čini kao kombinacija religiozne vjere, mentalnog liječenja vjerom i moderne medicine. Na prvi pogled ovo bi se činilo kao kombinacija vrijedna divljenja, ali nije li to radije kompromis da se riješe predrasude svih?

James M. Buckley, urednik časopisa „The Christian Advocate”, pisao je o nekim „Opasnostima Emmanuelovog pokreta”. Istakao je da hipnoza i sugestija ne teže uvijek potaknuti viši, moralniji ton, iako je tako rečeno, unatoč našoj želji da to bude tako. On pita nije li vrijeme službenika crkve sada pretrpano mnogim dužnostima; ne radi li sedam dana u tjednu i ne uzdiše li za više vremena kako bi zadovoljio duhovne potrebe svog stada? O tome bi, predlaže, trebalo razmisliti prije nego svećenici uđu u red iscjelitelja.

Razmotrite ljudsku prirodu, američku ljudsku prirodu. Ako propovjednici postanu medicinski savjetnici i koriste mentalno iscjeljivanje, u takvim

slučajevima nećemo imati eksperimente u sugestiji, hipnozi i neobučenoj dijagnozi diljem zemlje, što će biti strano prvim idealima crkve Emmanuel u Bostonu koliko je moguće zamisliti. Ako se um razboli, što je jedan od prijedloga Emanuelovog pokreta – i to vrlo dobar – bi li bilo manje nadriliječništva isprobati eksperimentalne lijekove na njemu nego na tijelu?

„Psihologija” je riječ koju postaje potrebno razumjeti. Međutim, nismo stvarno toliko napredovali u proučavanju psihologije, samo dovoljno daleko da uspostavimo određene premise – i trebali bismo biti oprezni da od toga ne pobjegnemo. Nije li Emmanuelov pokret uzeo malo psihologije i preuzeo ostalo? Sama činjenica da smo mi, odnosno naši radnici, mislioci i eksperimentatori, stručnjaci, napredovali, trebala bi nas navesti da se zadovoljimo čekanjem dok se određeni zaključci ne potvrde. Naravno, ako budemo čekali, čekali, zauvijek čekali, a nikada ne budemo djelovali, čekat ćemo tisućljeće. Ali u posljednje vrijeme jedemo mnogo mentalne hrane i možda bi bilo mudro malo je probaviti.

„The Housekeeper” vjeruje da su svjež zrak, pažljiva prehrana, dobar život i dobre misli – dobro zaokružen život – najbolji liječnik. Ali poput starog sluga, liječnik medicine je vrijedan svoje plaće i to vrlo dobre plaće.

Dobro je razmotriti što su neki liječnici rekli o Emmanuelovu pokretu. U intervjuu za „Boston Herald,” dr. JJ Putnam, profesor živčanih bolesti na Medicinskom fakultetu Sveučilišta Harvard, rekao je djelomično:

„Cijelu ovu aferu smatram povredom napretka znanstvene medicine... Kada je velečasni g. Worcester razgovarao sa mnom, dao mi je do znanja da je njegova ideja bila uzeti one svoje župljane kojima je potrebna sugestivna pomoć, i ako nije bilo stvarnog fizičkog poremećaja kod pojedinaca koji bi ih sugestijom vodio duž linije samokontrole. Također sam se složio s njim da je mnogima od tih nesretnika

potrebna pomoć u pronalaženju nekog posla – nečeg prikladnog što bi im oduzelo um od njih samih – kako bi zaustavili svoju introspekciju, brigu o sebi....

„U sadašnjem trenutku tvrdnje pokreta Emmanuel su zavaravajuće, ako ne i nešto drugo. Javna predavanja po dolarskoj cijeni u drugim gradovima i druge dobro poznate komercijalne metode ne izgledaju dobro ni svećeniku ni liječniku.

„Mnogo je razloga zašto ovaj senzacionalni pokret – pravu epidemiju – treba ograničiti i kontrolirati. Prvo, ozloglašenost koja mu je dana izvlači gomilu morbidnih pojedinaca koji će impulzivno skočiti na svaku modu koja nudi nove senzacije. Ovo stanje samo povećava njihovo nestabilno stanje. Čudesna izlječenja o kojima se izvještava u tisku i s platforme dovode mase u zabludu i stavljaju nadu u stvarno bolesne, što je okrutno, jer će mnogi od njih vjerovati sve dok ne dođe drugi šok nevjerice, a do tog su vremena izgubili vjeru u obučenog liječnika, u sve tretmane i pate bez pomoći. Mnogi od tih nesretnika pribjegavaju nadriliječnicima i tako postaju žrtve morfija i alkohola.

„Gomila neobučenih i nepodobnih svećenika koji odmah uskaču u ulogu liječnika i propovijedaju i prakticiraju ono što nazivaju psihoterapeutikom učinit će veliku štetu, šteta je za javno dobro...”

„Ovo je cijela nevolja s izjavama iscjelitelja Emanuela koje sada izlaze u svijet; javnost se navodi da vjeruje da postoji čvrsta granica između funkcionalnih i organskih bolesti, te da neobučeni – svećenici diljem zemlje – mogu označiti ovu liniju, kada zapravo iskusni neurolog nije nimalo siguran.”

Mišljenja drugih liječnika jednakog statusa ponovila su izjave dr. Putnama.

Uvijek je teška kušnja za svaku iskrenu osobu pokušati kritizirati ili obeshrabriti pokret koji je plemenit i velikodušan u svojoj koncepciji, ali poput pogrešnog milosrđa, stablo se mora prepoznati po njegovim plodovima.

„JER JE TO UČINIO JEDNOM”

„Koji ne treba svakodnevno, kao oni veliki svećenici, prinosti žrtvu najprije za svoje grijeha, a zatim za grijeha naroda. Jer je to učinio jednom kad je prinio samoga sebe.” – Heb. 7:27

U proučavanju Poslanice Hebrejima dobro je imati na umu da apostolova misao nije bila dati detaljno objašnjenje tipa Zakona, već samo dokazati Židovima da trebaju gledati dalje od velikih svećenika i pod-svećenika aronovskog reda prema višem višem svećeniku našeg zvanja (reda) i nadređenog podsvećenstva, „kraljevskog svećenstva.” U gore citiranom tekstu sveti Pavao skreće pozornost na činjenicu da se ne očekuje svakodnevno i godišnje ponavljanje žrtava Zakona na višoj razini, nego da jedan svećenik (Krist, glava i tijelo) u jednom većem Danu pomirenja ostvaruje cijelo djelo koje će uvesti puni

oprost i pomirenje za sve ljude. Ovo u tipu je učinjeno u jednom Danu pomirenja i antitip tog Dana pomirenja još nije završio. Zatvorit će se s krajem ovog Evandeoskog doba. Zatvorit će se kada posljednji član Tijela Kristova bude patio s Gospodinom, „ispunjavajući ono što je iza Kristovih muka.” – Kol 1:24.

Prvi prinos na Dan pomirenja bio je junac, koji je simbolizirao čovjeka Isusa. Upravo zbog ovog prinosa i činom posvećenja naš je Gospodin postao Pomazanik – „Veliki svećenik našeg zvanja”. Kao duhom začeti Veliki svećenik, naš je Gospodin tri i pol godine prinosiso sebe, svoju ljudsku prirodu, na žrtvu. Dopršio

je tu ponudu, koju je simbolizirao junac, svojom smrću. Zatim je, kao što je prikazano u tipu, uzeo krv od junca i nastavio s njom u Svetinju nad svetinjama, „tamo da se pojavi pred Božjom nazočnošću za nas” – „domaćinstvo vjere.”

U tipu je predodžbeni veliki svećenik, nakon što je prinio prvu žrtvu i nakon što je primjenio njezinu krv za tijelo (podsvećenika) i svoju kuću (Levijevo pleme), položio ruke na Gospodnjeg jarca i zaklao ga i učinio s njim kao s juncem, osim što je njegova krv kada je unesena u Svetinju nad svetinjama drugačije primijenjena – u ime ostalih jedanaest plemena, koja su predstavljala sve nacije, narode, plemena i jezike čovječanstva.

Ove dvije ponude i njihova jasno odvojena prskanja krvlju bili su dijelovi jedne službe na Dan pomirenja – „to je jednom učinio.” Jasno su prikazane dvije smrti i dva prskanja krvlju; i u ime dvije različite klase; ali oni su bili dijelovi pomirbe za jedan grijeh. Tako je i naš Gospodin, tijekom svoje zemaljske službe, svakodnevno umirao, ali ipak je to bila jedna žrtva; tako i kada mi ispunimo dio njegovih patnji, svakodnevno umirući, to je dio njegovih patnji i žrtve, koju on još uvijek ostvaruje u nama jednom zauvijek – to čini jednom i više nikada neće ponoviti. Svako žrtvovanje ove vrste završit će s ovim dobom – on neće prihvaćati više članove Tijela Kristova, nikakve dodatne članove „kraljevskog svećenstva”.

Kao što smo više puta pokazali, prva žrtva na Dan pomirenja bila je žrtva našeg vlastitog tijela, čovjeka Isusa, a druga žrtva bila je žrtva njegovih usvojenih članova – onih koji su opravdani njegovom krvlju i posvećeni njegovoj službi čak do smrti. One koje je Gospodin prihvatio on žrtvuje kao dijelove ili udove sebe; i njihova se krv (smrt) ubraja u Kristovu krv – „mrtvi s njim.” Ovo je „Misterij” skriven od prethodnih doba i generacija. „Zajedništvo ovog otajstva” bilo je dodijeljeno Židovima i poganima iz „malog stada” pozvanih, izabranih i vjernih.

„KADA DOISTA S NJIME ZAJEDNO TRPIMO”

„Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja; ako pak djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo.” – Rim. 8:16,17

SV. JUDA govori o „našem zajedničkom spasenju” – spasenju od grijeha, od smrti, od ljudske nesavršenosti do ljudske savršenosti – za sve ono što je Bog zamislio da naša rasa bude, za sve što je naša rasa izgubila kroz Adamovu neposlušnost. Božanska priprema je, kako je izrazio naš Gospodin, „tražiti i povratiti ono što je izgubljeno.” – Mat. 18:11.

Svijet treba tražiti i oporaviti tijekom Milenija, njegovog razdoblja za suđenje (discipliniranje) i kušnju za vječni život. Tada će vjerni i poslušni iz svih naroda dobiti potpunu obnovu i vječni život. Ali sada,

Naš Gospodin kao Veliki svećenik položio je svoju ruku na „Jarca Gospodnjeg” na Pedesetnicu. Njegova moć (ruka) došla je na njegove sljedbenike prihvaćajući njihovo posvećenje i donoseći im teška iskustva kao njegovim udovima koji su vjerno izdržali, prema Božanskom planu, dati će im udio s njim u njegovoj božanskoj prirodi i Kraljevstvu. Ne računa se patnja Crkve, nego Kristova patnja. To je zato što se ubrajamo u Kristove udove, „posebno kao udovima Tijela Kristova”, dopušteno nam je da budemo njegovi udovi na duhovnoj razini i da dijelimo slavu i časti naše Glave. „Ako s njim trpimo, s njim ćemo kraljevati.” „Ako smo mrtvi s njim, živjet ćemo s njim.”

Tako se Kristova patnja, dok je u jednom smislu riječi završila na Kalvariji, u drugom smislu riječi nastavlja u njegovim članovima; ovo je „misterij” za mnoge. Kristove patnje su još u tijeku i njegovi vjerni ih još uvijek ispunjavaju. Sveti Petar nam govori da su stari proroci govorili o Kristovim mukama i slavi koja će uslijediti. Muke Krista Isusa bile su popraćene njegovim osobnim proslavljenjem, koje je prikazano na Pedesetnicu; ali slava spomenuta u ovom tekstu još nije ostvarena. Čeka dovršetak muke Kristove – patnje udova: „Jer ako trpi jedan ud, trpe s njim svi udovi.” (1. Kor. 12:26.) „Kad se on pojavi u slavi, mi ćemo se pojaviti s njim.” Proslavit ćemo se zajedno ako zajedno s njim trpimo kao njegovi članovi.

Kod Židova je svake godine postojao Dan pomirenja, s njegovim žrtvama koje su se neprestano ponavljale iz godine u godinu. Ali s Kristom postoji samo jedan veći Dan pomirenja i kada njegove „bolje žrtve” budu ostvarene – kada veliki antitipski Prvosvećenik završi djelo prinošenja sebe, uključujući svoje članove, nakon toga više neće biti patnji Krista za bilo koga da napuni. Tada će nastupiti slava Tisućljetnog kraljevstva. Grijesi cijelog svijeta bit će izbrisani što se tiče Boga, a Veliki svećenik našeg zvanja bit će svećenik na svom prijestolju (Glava i udovi) po redu Melkisedekovom.

unaprijed, ovo „zajedničko spasenje” dolazi po vjeri određenoj klasi – onima koji imaju sluh vjere i oko vjere, i poslušna srca. Oni, zahvaljujući Kristovim zaslugama primijenjenim na njih kada je Isus „uzišao na visinu da se pojavi pred Božjom nazočnošću za nas” – za njih se smatra da imaju sve prednosti obnove koje su im pripisane zbog njihove vjere. Obnovu ne dobivaju zapravo, nego uračunato. Njihova im se vjera uračunava u pravednost ili savršenstvo.

Zašto postoji ta razlika u Božanskoj providnosti – da neki sada čuju glas Sina Čovječjeg i žive, kroz

Opravdanje vjere, dok drugi neće čuti glas Sina Čovječjeg i doći u život i savršenstvo sve do Milenija i tada stvarno, a ne uračunato? – „Uistinu, uistinu, dolazi čas, i već je došao, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega; i koji čuju (poslušaju) živjet će.” – Ivan 5:25.

Odgovor je da je to dio Božjeg „Misterija”; da Gospodin sada traži i izabire posebnu klasu koja će biti sunasljednici s njegovim Sinom – sutrpnici s njim u njegovoj žrtvi i sudionici u slavi njegovog Kraljevstva, „Zaručnica, žena Janjetova.” Posebna priprema koja im dopušta da budu opravdani vjerom umjesto da se stvarno opravdaju (ili usavrše) je s ciljem da imaju privilegiju ponuditi odgovarajuću žrtvu – „svetu, prihvatljivu Bogu, njihovu razumnu službu.” (Rim. 12:1.) Ovo Opravdanje vjerom je neophodno jer ništa nesveto ili nečisto ne smije doći na Gospodnji žrtvenik, kao što je Zakon jasno učio i slike jasno pokazale. Svaka žrtva za oltar Gospodnji mora biti „bez mrlje i mane.” Svaki pripadnik naše rase bio je umrljan i okaljan naslijeđenim grijehom i nesavršenošću, a otuda i potreba za Božanskim pružanjem opravdanja vjerom – ne vjere u Saveze, već vjere u dragocjenu krv Krista, Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta.” Ova vjera shvaća činjenicu da dok grijeh svijeta još nije uzet od strane Jaganjca Božjeg, i svijet još uvijek leži pod osudom, usprkos tome, zasluga krvi je primijenjena u ime „domaćinstva” vjere – i u dogledno vrijeme će postati djelotvorna, pod Novim savezom, za donošenje oprostjenja svakom stvorenju, s mogućnošću vječnog života.

Ali pod kojim savezom Bog namjerava primiti one koji su opravdani vjerom kao žrtve? Odgovor je da je Božanski prijedlog Otkupitelju da se žrtvuje i da kao nagrada za njegovu žrtvu bude visoko uzdignut do Božanske prirode i slave – ovaj blagoslov (koji pripada samo Isusu i primijenjen je samo na njegovu žrtvu) milošću Božjeg plana je proširen kako bi uključio sve one iz ovog Evandeoskog doba koji imaju karakternu sličnost Otkupitelja. Pozvani su sudjelovati u njegovoj žrtvi i obećano im je da će, ako budu vjerni, sudjelovati u njegovoj slavi.

Ali kakva je to žrtva? Može li pravda zahtijevati više od života za život – Isusovu smrt kao otkupninu za smrtnu kaznu oca Adama? Sigurno ne. Pravda nema glasa u sadašnjem postupku Milosti. Pravda se, međutim, ne može miješati, ako se Veliki sudac i Otkupitelj slaže prihvatiti „malo stado” opravdanih vjernika kao članove pod Otkupiteljem kao Poglavarom. Upravo se ova stvar svidjela Ocu i Sinu, te je stoga dio Božanskog programa. Ti su članovi „izabrani prema Božjem predznanju posvećenjem duha i vjerom u Istinu”. (1. Petr. 1:2.) Njihov odabir nije promjena u Božanskom programu, jer su oni „izabrani u njemu prije postanka svijeta.” (Efež. 1:4.) Njihov odabir je bio neočekivan za anđele i ljude i stoga je bio „misterij” i još uvijek je „misterij” za čovječanstvo.

„Svijet nas ne poznaje, kao što nije poznavao ni njega.” (1. Ivanova 3:1.) Ali odabir ove klase uvijek je bio Božanska namjera. „Bog i Otac Gospodina našega Isusa nas je unaprijed upoznao po Isusu.”

Kakav god, dakle, bio Božanski program za Učitelja, Preteču, Poglavara -svećenika, Božanski je program za njegove udove – oni moraju „hodati njegovim stopama”; moraju „patiti s njim”; oni moraju „ispuniti ono što je iza Kristovih muka.” Ako netko odbije to učiniti, gubi svoje mjesto člana Tijela. Znamo, međutim, da će puni broj „izabranih” na kraju biti pronađen i da će svaki od njih biti žrtve, jer nitko drugi nije član njegovog Tijela. To je duh Glave koji dolazi na njih koji proizvodi žrtvu tijela (opravdanog tijela) „svetu, prihvatljivu Bogu.” – Rim. 12:1.

Postoji samo jedan cilj u žrtvi koju je Bog predvidio, žrtvi koju je Isus izvršio, i ostvaruje u svima onima koji će postati njegovi udovi – to je žrtva za grijeh. Prikazana je Bogu, sveta i prihvatljiva. U tom se pogledu razlikuje od drugih žrtava koje ljudi čine; kao što, na primjer, otac ili majka mogu žrtvovati udobnost ili čak žrtvovati život, u ime svojih potomaka, ali takve žrtve, koliko god bile prikladne, nisu Kristova žrtva – nisu od „boljih žrtava” prikazanih u žrtvama junaca i jaraca.

Sveti Pavao skreće našu pozornost na činjenicu da su Žrtva za Grijeh bile samo one žrtve koje su spaljene izvan tabora. Zatim pokazuje kako je naš Gospodin bio žrtva za grijeh. Zatim ističe kako, ako smo vjerni članovi njegova Tijela, mi također moramo trpjeti izvan tabora – kao članovi žrtve za grijeh – predstavljeni u „jarcu Gospodnjem.” Ova žrtva još nije dovršena. U procesu je. Otuda apostolov izraz: „Hajdemo k njemu izvan tabora, snosimo njegovu sramotu” – kao što je zaklani jarac iznesen izvan tabora i ondje spaljen kao i junac. (Heb. 13:11-13.) Ove stvari, dragi čitatelji, spadaju među „duboke Božje stvari koje nitko ne zna osim po Duhu Božjem.” (1. Kor. 2:10.) Svijet ne zna ništa o njima. „Vama je dano znati otajstva Kraljevstva Božjega, a strancima se sve to govori u prisposodobama.” (Mat 13:11.) Autsajderi su u onome što Sveto Pismo naziva „vanjskom tamom” – tami koja pripada ovom sadašnjem vremenu neznanja i praznovjerja. (Mat 25:30.) Nekolicini je bilo dopušteno ući u dvorane za bankete i vidjeti veličanstvenu ljepotu bogatstva Božanske milosti. Blago tvojim očima koje vide i tvojim ušima što čuju. Što se tiče onih koji nikada nisu vidjeli kako treba, imamo naše suosjećanje, niti bismo trebali očekivati toliko od njih koliko od nas samih koji smo bili blagoslovljeni ovim znanjem o ovoj važnoj žrtvi i njenoj veličanstvenoj nagradi. Nadalje, budući da se sada nalazimo u vremenu prosijavanja i testiranja, ne smije nas iznenaditi ako neki koji su jednom vidjeli oči u oči s nama ove stvari postanu slijepi za njih i odlutaju u „vanjsku tamu” što se tiče ovih i drugih pitanja – ne znamo koliko daleko.

Istine su tako isprepletene da jedna izgubljena ili izopačena trenutno ranjava ljepotu cijele tkanine.

Naše očekivanje mora biti da će se razlike povećati i da će se gubitak duhovnog vida u konačnici proširiti na druge značajke Božanskog plana. Prema takvima možemo izraziti samo suosjećanje. Doista, za nas je njihov slučaj najjadniji. I to je praktički beznadan slučaj, dok se neki od onih koji nikada nisu vidjeli i nikad okusili, nadamo se da će tek vidjeti i okusiti ovu blagodat. Ali o onima koji vide i koji tada postanu slijepi naš Gospodin kaže: „Ako svjetlo koje je u tebi postane tama, kolika li je samo tama.” (Mat 6:23.) Bilo bi bolje ne upoznati put Istine nego odstupiti od svete

„DOĐITE I POMOZITE NAM”

– DJELA 15:36; 16:15 – 4 SRPNJA –

Ključni tekst: – „Dođi u Makedoniju i pomози nam.” – Djela 16:9

DANAŠNJA lekcija povezana je s uvođenjem Evanđelja u Europu. Nakon konferencije u Jeruzalemu, spomenute u prethodnoj lekciji, Pavao i Barnaba ostali su neko vrijeme u Antiohiji. Ali budući da je tamo bilo mnogo radnika i da je veće polje malo obrađeno, planirano je drugo misionarsko putovanje. Barnaba i njegov nećak Ivan Marko otišli su u jednom smjeru, dok je sa svetim Pavlom otišao Sila (Silvan), s kojim se upoznao na Jeruzalemskoj konferenciji i za kojeg se izvješćuje da je bio Rimski građanin, kao i sveti Pavao. Upravo s ovim posljednjim parom moramo raditi u ovoj lekciji. Njihov put vodio je kroz Siriju i Ciliciju, Derbu i Listru. Na tim su mjestima potvrdili vjeru takvih koji su već bili prihvaćeni od Gospodina kroz apostolovo prvo misionarsko putovanje, i djelovanje Istine u međuvremenu. U Listri je pronađen Timotej, mladić čija je majka bila Židovka i dobro poučen Svetom Pismu od nje i njegove bake – otac mu je bio Grk. Primjećujemo da je među stvarima koje su predstavljene Crkvama bila odluka jeruzalemske konferencije da se židovski Zakon ne bi trebao smatrati obvezujućim za pogane, osim u određenim značajkama navedenim u prethodnoj lekciji.

Nakon dobrog uspjeha u misiji do ove točke, Apostol je imao na umu putovanje kroz Malu Aziju, ali očito su stvari išle nepovoljno sve dok Apostol nije zaključio da Gospodin ometa njihove napore i u nedoumici je počeo razmišljati o drugim poljima rada. Njegov trenutak neizvjesnosti bila je Gospodinova prilika da ga usmjeri. Sanjao je da je vidio čovjeka obučenog u makedonsku nošnju kako mu maše i govori: „Prijeđi i pomози nam.” Apostol je to prihvatio kao božansko vodstvo i odmah je započeo putovanje koje ga je odvelo u Europu. Ovdje imamo dokaz Božjeg nadzora nad svim interesima svoje Crkve. Nije bio sklon dopustiti poruci da ode u Malu Aziju, jer je tamo ipak stigla kasnije, vjerojatno u povoljnije vrijeme. Ali ovo je bilo vrijeme za slanje poruke Europi.

zapovijedi. Nije na nama da sudimo jedni drugima, nego da sve prepustimo Gospodinovim rukama, uvjereni da on ne griješi. Možda smo mislili da su njihova srca u redu, kad je Gospodin možda vidio da su u krivu. Ali rezultati će pokazati. A ono što nismo mogli pročitati, i nismo trebali pokušati pročitati o nevjernosti Istini, očitovat će se samo od sebe u Gospodinovo vrijeme i način. Ne zaboravimo da su onaj koji posvećuje i oni koji su posvećeni (njegovi članovi) jedno. On je u svima nama. U našem posvećenju gubimo svoju ljudskost i sva njezina prava, mijenjajući ih za svoje duhovno članstvo u Tijelu Kristovu.

Očito je Gospodin mogao usmjeriti svoju poruku prema jugu kroz Afriku i dalje od Europe, ali postoji „određeno vrijeme” povezano sa svakom značajkom Božanskog plana – i sada, prema Božanskom uređenju, poruka Božje milosti u Kristu trebala je ići Grcima, koji su u to vrijeme bili priznati kao najistaknutiji ljudi svijeta u književnosti i umjetnosti.

Pretpostavlja se da se otprilike u to vrijeme Luka, liječnik, vezao za Pavlovo društvo. Čovjeka obrazovanog, književnika, ali i liječnika, Gospodin ga je očito providio kao zapisivača svetog Pavla, da tako apostolova pisma dopru do mnogih Crkava toga vremena, kao i naroda Gospodnjeg od tada do danas. Tako je došlo do toga da je Luka napisao ne samo verziju Evanđelja, već i Knjigu Djela apostolskih i gotovo sve poslanice sv. Pavla. Ovdje imamo još jednu ilustraciju povlastica različitih članova Tijela Kristova. Luka nije mogao biti apostol Pavao niti je mogao obavljati djelo sv. Pavla; ali bi ga Gospodin mogao koristiti časno i učinkovito u većem širenju Istine.

Tako je i kod nas. Ne možemo biti apostoli. Ne možemo učiniti ništa jako veliko; ali, ako smo ispunjeni Duhom Gospodnjim, naša je privilegija biti u određenoj mjeri korišteni u nekoj službi Istine. I svaka služba za Gospodina i za braću, čak i do pranja nogu i bilo koja ropska služba, je, kako pokazuje naš Gospodin, časna i privilegija.

LIDIJA TIJATIRSKA

Čini se da su Filipi, jedan od glavnih gradova Makedonije u Grčkoj, bili prvo mjesto za propovijedanje dobre vijesti u Europi. Kao i obično, na dan subotnji Apostol i drugovi tražili su neke koji obožavaju Boga, koji se nadaju Kraljevstvu koje je Bog obećao, znajući da će takvi biti bolje pripremljeni da prime poruku koju je imao prenijeti; da se Isus pojavio kao Otkupitelj i postavio temelje za Tisućugodišnje Kraljevstvo svojom žrtvom; da će

blagoslovi njegove žrtve u konačnici biti dostupni svakom stvorenju, ali da sada, prije ophođenja sa svijetom općenito, Gospodin poziva Duhovni Izrael, „malo stado,” da budu njegovi kraljevi i svećenici s Isusom u podjeli milenijskih blagoslova.

Očigledno nije bilo sinagoge u Filipima, a stvari su Pavlu i njegovim drugovima možda izgledale vrlo nepovoljne. Međutim, čuli su za mali vjerski sastanak koji se održava svake subote uz obalu rijeke, izvan gradskih vrata. Bio je to prvenstveno molitveni susret i mjesto božanskog zajedništva. Budući da nisu imali prostorije sinagoge, vjerojatno nisu imali pergamene Svetog Pisma, pa stoga ni čitanje Zakona, već samo molitvu i bogoslužje. Sve je to pogodovalo evanđeoskoj poruci koju je apostol imao predstaviti. Obratio se onima koji su onamo pribjegavali, hvaleći važnost njihovog stanja srca i važnost hvale Darovatelju svakog dobra. Zatim je nastavio s objavom dobre vijesti o Isusovoj žrtvi, njegovoj smrti i uskrsnuću i njegovom drugom dolasku u sili i velikoj slavi. Pokazao je sigurno da je poziv koji je sada upućen bio za zajedničke žrtve s Isusom čija bi nagrada bila sunasljedstvo s njim u Tisućljetnom Kraljevstvu, kao članovi njegovog Tijela, Crkve.

Koliko god ih je bilo mnogo ili malo na sastanku, bio je jedan prisutan čije je srce bilo u dobrom stanju da primi poruku – žena po imenu Lidija, trgovac purpurom. Boje su u stara vremena bile mnogo skuplje nego sada i tajno znanje o tome kako ih napraviti pretvorilo se u financijsku dobit. Stoga se pretpostavlja da je Lidija financijski bila u prilično ugodnim okolnostima. Ne samo da je Istina otvorila njezino srce, prosvijetlivši oči njezina razumijevanja, već je bila ponukana da joj se pokori u punoj posvećenosti; i poticaj za simboliziranje te posvete u krštenju u vodi – „Ona i njezin dom.”

Nije uvijek da religiozni roditelji imaju religiozno nastrojenu djecu. Nekoliko takvih primjera spominje se u Svetom Pismu. Osobno iskustvo također nas uči da roditelj koji je ozbiljno posvećen Gospodinu i vođen njegovom Riječju općenito ima dobar utjecaj na one koji su mu najbliži i koji su izravno pod njegovom skrbi. Takvom utjecaju treba se nadati, moliti, tražiti svaki roditelj. Ali to se ne može postići osim oprežnošću, pažnjom u riječima i djelima. Ovi podložni podrazumijevaju da su same misli srca zarobljene Božjom voljom u Kristu. Ipak, roditelji koji nisu uspjeli razlučiti Istinu i prepoznati njezine odgovornosti sve dok njihova djeca nisu prerasla roditeljsko poučavanje, ne smiju se nemilosrdno koriti ako njihova djeca ne poštuju njih i njihova vjerska uvjerenja. Umjesto toga, trebali bi zapamtiti da je Gospodin temeljito upoznat sa situacijom i da će ih smatrati odgovornima samo za ono što učine ili ne učine nakon što ga upoznaju i dobiju priliku za

razumijevanje uputa njegove Riječi u pogledu vlastitog života i obuke svoje djece u odgoju i opomeni Gospodnjom.

„NATJERALA NAS JE”

Činjenica da je Lidijino kućanstvo vjerovalo implicira da je ona bila majka odrasle djece. I oni su bili tako temeljito pod njezinim utjecajem da su s njom štovali pravog Boga, zanemarujući idolopoklonstvo koje je prevladavalo u Filipima. Možemo zaključiti da je bila udovica, jer se njezin muž ne spominje. Stoga je bilo njezino pravo, bez dogovora s bilo kim, pozvati apostola i njegove drugove da dijele gostoprimstvo njezina doma. Čini se da je ispravno shvatila da je, umjesto da ih poštuje, častila sebe i svoj dom imajući takve goste – Božje službenike, Kristovu braću – pod svojim krovom. Obratite pažnju na njezin jezik kada je pozivala: „Molila nas je, govoreći: Ako ste smatrali da sam vjerna Gospodinu, uđite u moju kuću i ostanite ondje. I prisilila nas je.” Potonja izjava implicira da apostol nije bio previše spreman nametati se bilo kome da nije poticao, govoreći, Zasigurno, ja i drugovi koji su vam propovijedali trebali bi biti posluženi od strane vas u materijalnim stvarima – iako je to bila Istina. Umjesto toga, apostol nije spominjao materijalne stvari. Doista, nakon što je Lidijin prijedlog izrečen, on očito nije prebrzo prihvaćen, nego uz naznaku da Isusovi učenici nisu imali želju nametati se drugima. To se implicira u izjavi da su bili „natjerani,” postupno privučeni ili navedeni da prihvate poziv. Kako je lijepo vidjeti Božju djecu mudro vježbanu u takvim stvarima! Koliko je veći njihov utjecaj jednih na druge za dobro!

Ova se lekcija može smatrati posebnim podučavanjem božanskog nadzora pravog Evanđelja i njegovih propovjednika. Ipak, kako su raznoliki Božji postupci i kako je potrebno da njegova djeca u služenju Istini imaju potpuno povjerenje u njegovu mudrost, ljubav i moć! Obratite pažnju na oštar kontrast da, nakon što je posebno uputio apostole na ovo mjesto, a potom na vrlo mali sastanak i naizgled jednu obitelj obraćenika, Gospodin zatim dopušta ono što se čini velikom katastrofom da zadesi njegove vjerne sluge. Ova kušnja je došla preko zlih duhova. Mlada žena, zaposjednuta (opsjednuta) zlim duhom (jednim od palih anđela), korištena je za proricanje sudbine, itd., duh je radio kroz nju, proricao ili davao znanje o stvarima koje su izgubljene, proricao sudbinu, itd. Ona je bila robinja i vrlo profitabilna svojim vlasnicima – sindikatu očito utjecajnih muškaraca.

Nekoliko dana, dok su apostol i drugovi išli do i od Lidijinog doma vršeći Gospodinovo djelo, ova opsjednuta djevojka ih je pratila, vičući jakim glasom: „Ovo su sluge Boga Svevišnjega, koji nam pokazuju put spasenja.” Naravno, djevojka ih nije poznavala, ali zli duhovi su ih poznavali. U kojoj su mjeri predvidjeli

rezultate možda ne znamo definitivno, ali sasvim je moguće da se dogodilo ono što su unaprijed planirali, naime, da će Apostol istjerati zlog duha i da će to na njih i sve obraćenike dovesti nasilan napad od strane vlasnika djevojke i njihovih prijatelja i svih kod kojih su mogli izazvati uzbuđenje, bijes i nered. Ili je zli duh možda jednostavno rekao istinu bez razmatranja mogućnosti da mu je apostol zapovjedio da izađe iz žene – vjerojatno pretpostavljajući da bi bili zadovoljni svjedočanstvom s bilo koje strane. Ali čitamo da je sveti Pavao bio ožalošćen dok se je dan za danom iznosilo ovo svjedočanstvo. Nije bio ožalošćen što je dano svjedočanstvo za Istinu, nego ožalošćen što je došlo iz tako zlog izvora, jer je znao da ono neće imati poštovanja prema Istini; jer bilo koji od palih anđela koji bi imao poštovanje prema Bogu i načelima pravедnosti ne bi nastojao opsjednuti čovječanstvo kad bi znao da bi to bilo na njihovu štetu i protivno Božanskoj volji.

Udžbenici učitelja Nedjeljne škole vjerojatno će im sugerirati da je ta žena patila od histerije ili da je bila pomalo dementna. Ali to nije u skladu s činjenicama slučaja, kako je navedeno u Svetom Pismu, i sasvim suprotno riječima apostola. Mladom ženi nije rekao ni riječi, pretpostavljajući da nije nimalo uračunljiva. Obratio se zlom duhu kao takvom i naredio mu u ime Isusovo da izađe iz žene – baš kao što su Isus i apostoli pod njegovim uputama često istjerali te duhove.

S DUHOM GATANJA

Kao što su vlasnici svinja bili ljuti na našeg Gospodina zbog gubitka svojih svinja, kada je „legija” demona istjeralih iz čovjeka ušla u svinje i vlasnik je pretrpio štetu, tako je i ovdje; dok bi se apostol i svi koji su imali ispravna srca radovali što je žena oslobođena moći zlog duha, njezini gospodari, koji su profitirali njezinim tužnim stanjem, bili su ljuti.

„POSTOJI GRIJEH U SMRT”

– 1. IVANOVA 5:16 –

JEDNOM smo bili skloni vjerovati da će konačni rezultati Božjeg velikog plana spasenja pokazati da je velika većina njegovih stvorenja spašena i da im je dodijeljen vječni život kroz vjeru u Krista i poslušnost srca. Međutim, kako godine prolaze i kako naše gledište o Božanskim zahtjevima postaje jasnije, naša se očekivanja znatno mijenjaju. S našeg sadašnjeg stajališta neće nas iznenaditi ako broj koji će ući u drugu smrt bude značajan.

To ne znači da naš jasniji pogled pokazuje da je Božja ljubav manja nego što smo isprva pretpostavili, niti da će napravljena priprema izostati i propustiti dati punu priliku za vječni život svakom stvorenju. To znači da svakodnevno u jasnijem svjetlu vidimo visoke standarde koje će Bog zahtijevati od svih kojima će biti

Njihovi novčanici bili su dirnuti. Nisu mogli zakonito napasti apostola jer on ženi nije učinio ništa nažao. Ali mogli su se osvetiti i stoga podići pobunu, tvrdeći da se ti ljudi s novom religijom miješaju u prava naroda Filipa, koji je bio rimska provincija u Grčkoj.

I Gospodin je sve to dopustio; da, dopustio je da pobuna dosegne značajne razmjere. Pavao i Sila odvedeni su pred poglavare na tržnicu radi izricanja kazne. Vladari, koji su obnašali dužnost posebno za sprječavanje nereda i za očuvanje reda, bili su jako uzbuđeni i iznajmljivali su svoju odjeću kao znak svoje nevolje i nezadovoljstva što je takav nemir donesen u njihov grad. Mislilo se da su ljudi protiv kojih će se stanovništvo tako dignuti sigurno za nešto krivi i da zaslužuju kaznu. Nisu znali da zli duhovi imaju veze s izazivanjem pobune. Kao što je sveti Pavao to drugdje izrazio, „Mi se ne borimo samo s krvlju i mesom, nego sa zlim duhovima na utjecajnim položajima.”

Da bi se zadovoljila svjetina, da bi se brzo uspostavio mir, misionari su javno pretučeni, vjerojatno štapovima, a zatim su poslani u zatvor. Jao, kažemo, kakva nagrada za misionarski trud! Kakva je to naknada za žrtvovanje svojih života za Gospodina i Istinu – da se o ovim ljudima treba loše govoriti, da se o njima zlo misli i da se s njima loše postupa!

Sjetimo se da je Bog koji se ne mijenja naš Bog i da danas kao i tada nadzire interese Crkve. Sjetimo se da on danas od nas, kao od onih misionara, zahtijeva da budemo voljni predstavljati ga, voljni podnijeti teškoće i tako dati puni dokaz naše službe – naše službe Kristu i njegovoj poruci. Bi li od misionara bila potrebna vjera da takva iskustva prihvate kao providonosna i da o njima ne razmišljaju kao o dokazima Gospodinove nenaklonosti ili zanemarivanja? Stoga moramo naučiti slične lekcije vjere, u Kristovoj školi, i biti sretni što slijedimo stope Isusa i apostola, i naučiti se radovati u nevoljama, kao i u blagostanju.

dodijeljen vječni život u bilo koje vrijeme i na bilo kojem planu postojanja.

Činjenica je da Bog ostavlja ljudsku volju potpuno slobodnom; da on ne traži obožavanje onih koje će biti dužan prisiliti i obuzdati, već samo „traži takve koji ga obožavaju u duhu i u Istini.” Božja je priprema da sa završetkom Milenijskog doba „više neće biti plača, ni uzdisanja, ni umiranja;” jer više neće biti grijeha; jer će sve prijašnje stvari grijeha nestati. Stavljajući ove stavke zajedno, uočavamo da testovi za dokazivanje tko je vrijedan, a tko nedostojan vječnog života moraju biti vrlo ključni. Nitko ne smije ići dalje od Tisućljetnog doba čije srce nije savršeno; jer ako bilo koji drugi bude primljen tamo, to bi značilo trajnu opasnost od ponavljanja grijeha u

nekom obliku – prijetnju savršenom blaženstvu tog blaženog stanja.

Svijet će imati svoja čistilišna iskustva tijekom Tisućljetnog doba – svoje blagoslove pod vladavinom proslavljenog Mesije, Posrednika Novog saveza, Glave i Tijela. Poukama, ohrabrenjima i kaznama naučit će pouku o poslušnosti Božanskoj volji, kako bi tako dosegli potpunu savršenost Božje sličnosti i život vječni. Ali ne uspijevajući postići ovo blagoslovljeno stanje tijekom tog određenog vremena, jedina alternativa će biti Druga smrt, jer nema pripreme za grijeh ili grešnike nakon Milenija.

Suđenje Crkvi, kao što smo vidjeli, sada se odvija tijekom ovog Evandeoskog doba. Svaki opravdani vjernik koji se svjesno i razumno posvetio i čije je posvećenje Gospodin prihvatio začevši ga Duhom Svetim – svaki takav je sada na suđenju, na život ili smrt, i ne može imati nikakve buduće prilike. Drugim riječima, kušnja duhom začetih ovog doba završit će u vječnom životu na duhovnoj razini postojanja ili vječnoj smrti, baš kao što će kušnja svijeta u vrijeme Obnove završiti u vječnom životu na ljudskoj razini postojanja ili u vječnoj smrti.

Razmotrite što ovo znači: To znači da svi koji će biti spašeni tijekom Milenija moraju postići stanje stvarne savršenosti i apsolutne odanosti srca Bogu, apsolutne ljubavi prema pravednosti i mržnje prema nepravdi, ako žele imati vječni život. Vama i meni i svim drugim duhom začetima ovog doba to znači da ćemo, ako ne postignemo savršenstvo razvoja srca tijekom razdoblja naše kušnje, umrijeti Drugom smrću. Hvala Bogu, to ne znači savršenstvo tijela, što bi nam bilo nemoguće; već savršenstvo duha, savršenstvo Novog uma, savršenstvo volje. Ali, oh, koliko savršeno srce znači! Nije ni čudo što je naš dragi Otkupitelj rekao: „Blaženi čisti srcem, oni će Boga gledati”! Svaka nečistoća srca, namjere; bilo koji stupanj zle svade, ljutnje, mržnje, sukoba, gorčine srca, značio bi upravo toliki nedostatak Božanskog standarda – savršene ljubavi.

Međutim, nismo nadležni da sudimo. Neki možda imaju savršenu ljubav u svojim srcima koji, zbog nesavršenosti u njihovom tijelu, učinite to lošim prikazom. Međutim, prema našem iskustvu, relativno malo njih čak tvrdi da postoji savršena ljubav, bilo prema Bogu, bilo prema braći ili bližnjima, da ne spominjemo svoje neprijatelje. Možemo biti sigurni da od svih duhom začetih u takvom stanju u trenutku smrti neće biti mjesta među onima koji se smatraju dostojnima vječnog života. Jedina alternativa za njih bit će Druga smrt.

Oni nisu mogli pripadati „malom stadu” jer je Bog unaprijed odredio da svaki njegov član mora biti „preslika njegova dragog Sina”. „Jer koje je unaprijed upoznao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina, da bude Prvorodenac među mnogom braćom.” (Rim. 8:29.) Ne mogu li oni, dakle, biti u „velikom mnoštvu”? Odgovaramo, Ne. Svi koji žele biti u „velikom mnoštvu” moraju, kroz nevolje, postići savršenstvo srca, kako bi se smatrali dostojnima vječnog života. Razlika između „velike gomile” pobjednika i „malog stada” „više nego pobjednika” je u tome što se prvi pokazuju vjernima pod pritiskom, kada su prisiljeni na odluku, dok druga klasa, „malo stado,” posjeduje više revnosti, naprežu se radosno činiti, biti, trpjeti, služiti; ali obje klase, da bi uopće bile pobjednici i da bi uopće dobile vječni život, moraju doseći oznaku savršene ljubavi.

Ah, da, Božji putovi su mudri i pravedni i puni ljubavi. Ne bi bilo na njegovu slavu niti u interesu njegovih vjernih ili drugih da dopusti u vječnim životnim uvjetima bilo koga s nedostatkom ljubavi. Uznemiruje li nas to i izaziva li strah za vlastito prihvaćanje i vlastito postizanje vječnog života? Apostol kaže: „Bojmo se dakle da se, dok ostaje obećanje o ulasku u njegov Počinak, za koga od vas ne bi utvrdilo kako je zakasnio.” (Heb 4:1.) Neka nas ta misao potakne na obnovljeni žar i energiju u svladavanju sebe i stare prirode i u napredovanju od slave do slave i od jednog stupnja do drugog višeg stupnja sličnosti našem Gospodinu.

Uvjereni smo da se, u providnosti Gospodnjoj, Zavjet, ponovno objavljen u prošlom broju, pokazuje kao veliki blagoslov i velika pomoć mnogima. Neka ga nitko ne uzme osim nakon zrelog razmatranja, ali neka ga svi koji vide da je potpuno Biblijski u svakoj svojoj odredbi uzmu kao djelomični izraz svog izvornog posvećenja Zavjeta krštenja u Kristovu smrt. Mnogima se pokazalo blagoslovom svakodnevno čitanje svakog jutra u vezi s Maninim tekstom i komentarima te jutarnjom pobožnošću. Pomaže da se u um i srce utisnu upravo one stvari koje je najpotrebnije zapamtiti, a koje će ipak najvjerojatnije biti zaboravljene u nužnoj žurbi i pritisku sadašnjeg života. Položimo promišljeno i odlučno sve zavjete koji će nam pomoći da bliže hodimo s Bogom i da svoju žrtvu privežemo na oltar. Zacijelo ćemo trebati svaku pomoć koju Gospodin pruža u vremenu kušnje koje je sada na Crkvi, kako bismo bili sposobni opstati; da možemo razviti ispravan karakter; da učvrstimo svoj poziv i izbor.

